

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 stycznia 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Z. S.**,
w stosunku do której umorzono postępowanie o czyn z art. 212 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez oskarżycielkę prywatną
od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 150/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 21 marca 2023 r.,
sygn. akt II K 545/22,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć oskarżycielkę prywatną A. M., kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 21 marca 2023 r. (sygn. akt II K 545/22) umorzono w stosunku do Z. S. postępowanie o czyny z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. z uwagi na ich znikomą społeczną szkodliwość. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 21 lipca 2023 r. (sygn. akt II Ka 150/23).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, zarzucając orzeczeniu:

„1) rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 115 § 2 k.k. poprzez ich rażąco błędną wykładnię, a także art. 91 § 1 k.k. poprzez jego rażąco błędną wykładnię i uznanie, że zarzut obrazu w/w przepisu poprzez jego niezastosowanie był niezasadny,

2. rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., w zw. z art. 2 § 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. „może mieć zastosowanie do każdego przypisanego oskarżonemu czynu, a zatem umorzenia postępowania nie wyłącza ich liczba większa od jednego” tj. że umorzenia postępowania nie wyklucza okoliczność iż oskarżona jest oskarżona o więcej niż jeden czyn,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez podzielenie przez sąd II instancji dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji, tj. w zakresie zeznań świadków E. D., A. K., A. S. i R. S.,

c) art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że oddalenie dowodu z nagrania protokołu rozprawy przeprowadzonej w Sądzie Okręgowym w Łomży w dniu 25 stycznia 2021 r. było zasadne bowiem było nieuzasadnione rzeczową i rzeczywistą potrzebą,

d) art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez uznanie, że oddalenie dowodu z bilingu telefonicznego było zasadne bowiem było nieuzasadnione rzeczową i rzeczywistą potrzebą,

e) art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dlaczego sąd uznał zarzut apelacji oskarżyciela prywatnego zawarty w pkt 1 lit. c) apelacji za niezasadny,

- f) art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dlaczego sąd uznał zarzut apelacji oskarżyciela prywatnego zawarty w pkt 1 lit. a) za niezasadny,
- g) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu obrazy prawa materialnego pkt 1 lit. g) apelacji,
- h) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia pkt 2 lit. 1) apelacji,
- i) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia pkt 2 lit. c) apelacji,
- j) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit. a) apelacji,
- k) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit b) apelacji,
- 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit c) apelacji,
- m) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit d) apelacji,

- n) *art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit e) apelacji,*
- o) *art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit f) apelacji,*
- p) *art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit g) apelacji,*
- q) *art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia tj. pkt 3 lit h)."*

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łomży i utrzymanego nim wyroku Sądu Rejonowego w Łomży i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łomży do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

W odniesieniu do grupy zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd odwoławczy wskazanych przepisów prawa materialnego, uznać należy, że te podnoszone w kasacji, a które nie zostały powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie mogą być uznane za skuteczne. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił tylko zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego i oceny dowodów. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w

postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Natomiast co do zarzutów naruszenia standardu kontroli apelacyjnej, skarżący nie wykazał by doszło w jej trakcie do rażących błędów. Wywód sprowadza się do kwestionowania ustaleń Sądów obu instancji i polemiki z ich ustaleniami. Autor kasacji przedstawia ponownie wyłącznie własną wersję ocen poszczególnych etapów toczącego się między oskarżoną a oskarżycielką procesu cywilnego oraz wypowiedzi świadków, czy też kontekstu tych wypowiedzi (s. 35-49). Kasacja jest nominalnie bardzo obszerna, ale wnikliwa jej lektura przekonuje, że w istocie w dużej mierze kopiuje ona argumenty z apelacji bez wiązania ich z oceną standardu kontroli odwoławczej. Tytułem przykładu można wskazać na pkt 2 lit. p) zarzutów kasacyjnych, gdzie skarżący podnosi, że zarzut apelacyjny (jego zdaniem nieprawidłowo rozpoznany) dotyczył „błędnego ustalenia, że apelacja pełnomocnika oskarżonej w sprawie cywilnej sygn. I C 494/20 i zawarta w niej argumentacja mogła wywołać negatywną ocenę żądań powódki przez oskarżoną”, pomimo że z materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień oskarżonej, zdaniem skarżącego nie wynikało, że treść apelacji pełnomocnika rzeczywiście wywołała u oskarżonej negatywną ocenę żądań powódki oraz samej oskarżonej. Jak dalej w wskazuje autor kasacji w rzeczywistości oskarżona twierdziła, że jej zarzuty są prawdziwe i posiada dowody potwierdzające jej twierdzenia, a brak uwzględnienia tego zarzutu przez Sąd spowodował, że powtórzył on jedynie stanowisko Sądu I instancji, uznając czyny oskarżonej za cechujące się znikomą szkodliwością społeczną, a jej działania za emocjonalne i uzasadnione, co miało wpływ na utrzymanie w mocy wadliwego wyroku Sądu I instancji. Jak łatwo dostrzec skarżący nie przedstawia żadnych konkretnych zarzutów do poszczególnych rozstrzygnięć Sądu odwoławczego, które wskazywałyby na akceptowanie sprzeczności, błędy metodologiczne i czy brak logiki wyводу. Sąd odniósł się obszernie do całości apelacji, bardzo rzetelnie i przystępnie rozwijając

poszczególne punkty rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy uważa, że nie doszło w niniejszej sprawie do rażących uchybień podczas kontroli odwoławczej. Należy wręcz uznać, że Sąd odwoławczy wykroczył on poza wymagane prawem procesowym wymagania, gdyż wyjątkowo obszernie rekapitulował ustalenia Sądu I instancji, zamiast jedynie do nich odesłać. Przez co uzasadnienie uznać należy jako kompleksowe i ukazujące prawidłowy sposób prowadzenia postępowania odwoławczego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]]